16/03/2024

16 Μαρτίου: Εορτάζει ο Άγιος Μάρτυς Ιουλιανός

/ Βίοι Αγίων

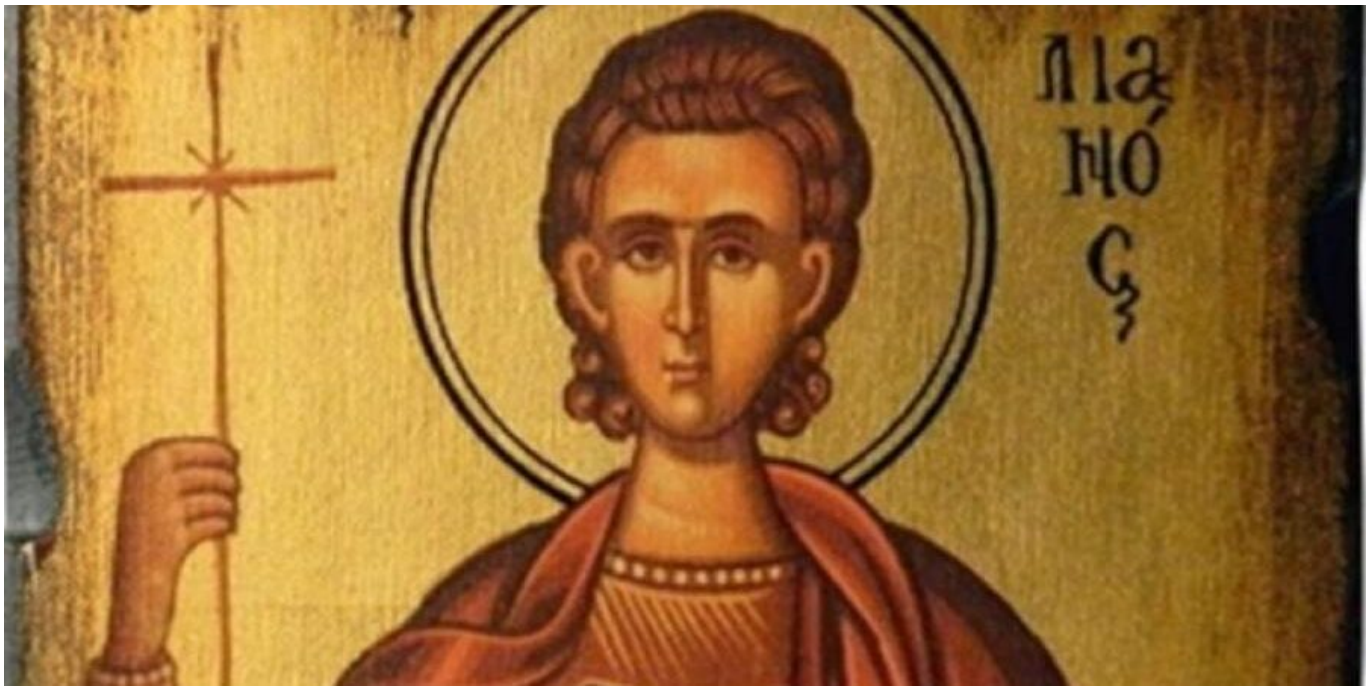

Στις 16 Μαρτίου η Εκκλησία τιμά τη μνήμη των Μαρτύρων Σαββίνου, Ιουλιανού και Ρωμανού και του οσίου Χριστοδούλου του εν Πάτμω.

- **Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος**

Ο ηρωισμός των Μαρτύρων της Εκκλησίας μας είναι φαινόμενο πρωτόγνωρο στην ανθρώπινη ιστορία. Μεγάλο κεφάλαιο ηρωισμού αποτελούν τα μαρτύρια μυριάδων Χριστιανών στα πρωτοχριστιανικά χρόνια, όταν ο διάβολος, δια του αντίχριστου ρωμαϊκού κράτους, είχε κηρύξει εξοντωτικό διωγμό κατά της Εκκλησίας του Χριστού. Ένας από τους ηρωικούς Μάρτυρες των χρόνων αυτών υπήρξε και ο **άγιος Μάρτυρας Ιουλιανός**.

Γεννήθηκε στην πόλη Ανάζαρβο της Δευτέρας Κιλικίας της Μ. Ασίας στα τέλη του 3ου μ. Χ. αιώνα. Είχε ευγενή καταγωγή, ήταν γιός κάποιου επιφανούς εθνικού (ειδωλολάτρη) συγκλητικού και της ευσεβούς Χριστιανής Ασκληπιοδώρας. Ήταν

συνηθισμένο φαινόμενο στα χρόνια εκείνα τα αντρόγυνα να είναι θρησκευτικά διχασμένα. Στις περισσότερες περιπτώσεις Χριστιανές ήταν οι σύζυγοι γυναίκες, οι οποίες κρατούσαν την πίστη τους κρυφή από τους συζύγους τους. Πιθανότατα η Ασκληπιοδώρα να ήταν κρυφή Χριστιανή από τον σύζυγό της, λόγω του αξιώματός του.

Η Ασκληπιοδώρα είχε βαθιά πίστη στον αληθινό Θεό και είχε ασυνήθιστη κατάρτιση στην χριστιανική πίστη. Είχε μεγάλη κατάρτιση και γνώση των Αγίων Γραφών και της διδασκαλίας της Εκκλησίας. Αυτή την πίστη και την ευσέβεια μετέδωσε και στο γιο της Ιουλιανό.

Στις αρχές του 4ου αιώνα, το 405, ο θρησκομανής ρωμαίος αυτοκράτορας Διοκλητιανός κήρυξε τον πλέον σκληρό διωγμό κατά των Χριστιανών, ασύγκριτα χειρότερο από όλους τους διωγμούς των προκατόχων του. Είναι γνωστό, πως το διωγμό απαίτησαν οι σκοταδιστές ειδωλολάτρες ιερείς και μάντεις των δαιμονικών διαβόητων Μαντείων της Μ. Ασίας, του Κλαρίου και Διδυμαίου Απόλλωνος, διότι, λόγω της εξαπλώσεως του Χριστιανισμού, ερήμωναν τα κέντρα αυτά της δεισιδαιμονίας και της απάτης και έχαναν τεράστιες προσόδους. Έπεισαν τον δεισιδαίμονα αυτοκράτορα, πως τους διαμήνυσαν οι «θεοί», ότι απαιτούσαν την ολοκληρωτική εξόντωση των Χριστιανών, διότι διαφορετικά θα ήραν την εύνοιά τους προς το κράτος και τον αυτοκράτορα και θα επέρχονταν η καταστροφή του!

Ο διωγμός λοιπόν του Διοκλητιανού ήταν πραγματικός αφανισμός για τους Χριστιανούς. Χιλιάδες πιστοί του Χριστού συλλαμβάνονταν, σύρονταν στα δικαστήρια και βασανίζονταν για να προσφέρουν θυσία στους δαιμονικούς ειδωλικούς «θεούς». Όσοι αρνούνταν θανατώνονταν με τους πλέον φρικτούς τρόπους.

Η βασιλική διαταγή έφτασε και στην Ανάζαρβο της Δευτέρας Κιλικίας. Ο τοπικός διοικητής Μαρκιανός, με έδρα την πόλη Φλάβια (Σις), ένας φανατικός ειδωλολάτρης και ανελέητος άνθρωπος, ανέλαβε να υλοποιήσει με φανατισμό το διάταγμα του Διοκλητιανού. Πλήθος Χριστιανών συλλαμβάνονταν, ανακρίνονταν και βασανίζονταν για να απαρνηθούν το Χριστό και να θυσιάσουν στα είδωλα.

Μεταξύ αυτών συνέλαβαν και τον νεαρό Ιουλιανό. Τον οδήγησαν στην Φλάβια, μπροστά στον Μαρκιανό να απολογηθεί και να υπογράψει το σχετικό λίβελλο, τη βεβαίωση ότι απαρνείται την πίστη του στο Χριστό και ότι δέχεται να θυσιάσει στους «θεούς» της ειδωλολατρίας. Ο ηρωικός Χριστιανός νέος αρνήθηκε με θάρρος και παρρησία να συμμορφωθεί με το αυτοκρατορικό διάταγμα, αψηφώντας τα επερχόμενα μαρτύρια, τονίζοντας: «Δεν φοβάμαι το μαρτύριο και τίποτε δεν

πρόκειται να με κάνει να αρνηθώ τον Νόμο που μου μεταδό-θηκε παιδιόθεν, ακόμη κι αν με κάψεις στην πυρά, γιατί έχω στήριγμα τον Χριστό, στον οποίο προσφέρω ακατάπαυστα θυσία αινέσεως».

Ο θηριώδης διοικητής Μαρκιανός διέταξε να τον μαστιγώσουν άγρια, με σκοπό να τρομοκρατηθεί και να καμφθεί. Όμως ο Μάρτυρας έμεινε αμετάπειστος. Τότε τον πήραν και τον οδήγησαν σε παρακείμενο βωμό. Ο Μαρκιανός πήρε ένα κομμάτι ειδωλόθυτο κρέας και το έχωσε με τη βία στο στόμα του Ιουλιανού, να τον μολύνει και να τον πείσει ότι προσέφερε θυσία στο είδωλο. Αλλά ο άγιος έφτυσε το κρέας και διαβεβαίωσε τον Μαρκιανό πως είναι μάταιο να μεταχειρίζεται βία για τη θυσία που επιδίωκε. Θυσία με τη βία δε λογίζεται θυσία!

Μετά από αυτό ο φανατικός και θρησκομανής διοικητής έγινε έξαλλος από το θυμό του και έδωσε διαταγή να μαστιγώσουν εκ νέου και με μεγαλύτερη σφοδρότητα τον Ιουλιανό και να τον επιστρέψουν στην Ανάζαρβο. Οι στρατιώτες τον χτυπούσαν και τον κακοποιούσαν σε όλη τη διαδρομή, ενώ ο Μάρτυρας υπόμεινε προσευχόμενος, εκδηλώνοντας την ανεξικακία του στους βασανιστές του. Όταν έφτασαν στην πόλη, τον παρέδωσαν στον τοπικό δικαστή για να απολογηθεί για το «αδίκημά» του. Και εκεί ο ηρωικός Ιουλιανός επέδειξε την ίδια στάση, βεβαιώνοντας με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο την αμετάπειστη προσήλωσή του στην μόνη αληθινή πίστη στο Χριστό. Ο δικαστής διέταξε να τον ποτίσουν με το ζόρι κρασί από την ειδωλολατρική σπονδή και τον ανάγκασαν να κρατήσει στα χέρια του το θυμίαμα για την τελετή της θυσίας. Όμως δεν κατάφεραν να κάμψουν την απόφασή του να μην αρνηθεί το Χριστό.

Αφού τον βασάνισαν, τον έστειλαν δεμένο στις Αιγές, στον Ισσικό κόλπο, όπου υπήρξε ονομαστός ναός του Ασκληπιού, πιστεύοντας πως ο «θεός της ιατρικής» θα «θεράπευε» τον «ψυχικά ασθενή» Ιουλιανό, διότι αυτή τη γνώμη είχαν οι ειδωλολάτρες για τους Χριστιανούς! Αλλά και πάλι απογοητεύτηκαν, ο Μάρτυρας με την προσευχή του εξουδετέρωσε τις δαιμονικές μαγγανείες των σκοταδιστών ιερέων του ασκληπιείου! Εν συνεχεία τον απείλησαν να θυσιάσει, αλλιώς θα τον έκαιγαν στην πυρά. Τότε ο Ιουλιανός τους απάντησε: «Τι σας εμποδίζει να το πράξετε;».

Κατόπιν σκέφτηκαν να φέρουν τη μητέρα του, ελπίζοντας ότι οι παρακλήσεις της για να σώσει τη ζωή του θα τον έπειθαν να μεταστραφεί. Την οδήγησαν στο κελί του και της έδωσαν προθεσμία τριών ημερών να τον μεταπείσει. Αλλά η ευσεβής εκείνη μητέρα, αντί να τον παροτρύνει να αρνηθεί το Χριστό και να σώσει τη ζωή του τον συμβούλευε να μείνει μέχρι τέλους σταθερός στην πίστη του στο Χριστό και να αψηφήσει τις φοβέρες των διωκτών του. Μάλιστα του τόνιζε με έμφαση: «Γνωρίζεις ποιο είναι το αληθινό συμφέρον σου, αφού εγώ σου το δίδαξα. Πράξε

λοιπόν ώστε να δοξάσεις τον μόνο αληθινό Θεό!».

Όταν έληξε η προθεσμία των τριών ημερών και διαπίστωσαν ότι ο Ιουλιανός δεν είχε μεταπειστεί, ζήτησαν οδηγίες από τον Μαρκιανό τι να κάμουν εισέτι με αυτόν. Εκείνος τους διέταξε να μαζέψουν από τους αγρούς και τα δάση δηλητηριώδη φίδια, σκορπιούς και άλλα ερπετά και έντομα και να τον κλείσουν σε σακί με αυτά και να τον ρίξουν στη θάλασσα. Τα δηλητηριώδη ερπετά και έντομα κατέφαγαν τη σάρκα του και ό, τι απόμεινε βυθίστηκε στη θάλασσα, ενώ η αγιασμένη ψυχή του φτερούγισε στον ουρανό να συμβασιλέψει με το Χριστό στους ατέλειωτους αιώνες.

Οι Χριστιανοί κατόρθωσαν και μάζεψαν τα τίμια λείψανά του, τα οποία μετέφεραν στην Αντιόχεια και τα εναπέθεσαν σε περικαλλή ναό, προς τιμήν του στο μαγευτικό προάστιο Δάφνη, τα οποία θαυματουργούσαν. Χιλιάδες ασθενείς έτρεχαν να λάβουν την χάρη και την ίαση από αυτά. Κυρίως θεράπευε τους δαιμονισμένους και φρενοβλαβείς. Ατυχώς αυτά καταστράφηκαν από πυρκαγιά που είχαν βάλλει οι Πέρσες εισβολείς το 537.

Η μνήμη του τιμάται στις 16 Μαρτίου.